



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

III. De caritate religiosi versus proximum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

me ames, si nomine meo nullum inconfidum vis pati, nullū adire periculum? Qui amat ex corde, non dubitat pro eo quē amat mortem oppetere. Qua ratione potes affirmare te amare me, si in obseruādis meis mādatis tantam sentis difficultatem, tamq̄; negligens es, vt videaris ea non obseruare nisi coactus? Amor morā non fert, nec fastidio afficitur, sed sumā alacritate præstat voluntatem amati. Quomodo fieri potest, vt me ames tota anima tua, cum tantoperē addictus sis propriæ existimationi, aliisq̄; reclusis parum cum mea voluntate congruentibus? Qui alium amat præter me, & non propter me: aut non amat me, sicut deberet. Quomodo asserere potes te me amare, si neque ames, neque honores pro dignitate superiores, qui vices meas obeunt: cum perspicuē declararim omnem honorem vel contemptum qui illis fit, fieri mihi? Verus amator nō est, qui non se cōformat amato.

De caritate religiosi versus proximum.

CAPVT III.

FILI, reperies in mundo nonnullos, qui nullum honorē sibi cupiant deferri. reperies qui dignitates respuant. reperies, qui dona, fauores & oblationes aliorū non recipiant.

piant, at non reperies, qui nolit ab aliis dili-
 gi, maximè amore honesto & recto, qui, cū
 nec suspicionē, nec fastidium vllū ingerat a-
 mato, naturaliter placere solet. Multi amāt
 proximū, sed amare nesciunt, & ideò eorum
 amor nonnunquā est infructuosus, vel etiā
 noxius. Ego mandatum dedi de diligendo
 proximo, modumq; illū diligendi exposui.
 Si ames proximū, quoniā est tuus cognat⁹,
 vel amicus, aut quia est eiusdem tecū natio-
 nis, nihil agis. non est hæc caritas in cælum
 saliens, sed amor naturalis permanēs in ter-
 ra, cōmunis nobis cū gentilibus & barbaris.
 Si verò ames eum propter lucrū vel cōmo-
 dū, quod ab illo recipis, vel speras, amas te-
 ipsum, & non proximum. Qui amor dicitur
 concupiscentiæ, nec diutiùs durat, quā uti-
 litas inde sperata. Diligere proximū cōmo-
 di sui causa, caritas non est, sed mercatura.
 Caritas verè efficit, vt proximus diligatur,
 quia ad meam similitudinē conditus est, &
 capax est beatitudinis æternæ. Caritas vera
 ordinat, vt proximus ametur propter Deū,
 & in Deo. Et qui hoc modo amat, amat om-
 nes, æquè pauperes, ac diuites, nobiles &
 ignobiles, omnes complectitur, & vitam æ-
 ternam eis precatur. Amat æquè aduersita-
 tis ac prosperitatis tempore. Qui enim à

dilectione proximi cessat tempore necessitatis, declarat se eum non dilexisse propter me. Hæc omnia sic intellexi, quando mandavi proximum diligere sicut seipsum, hoc est, ut ei optares, quæ tibi optas. Et sicut teipsum amare debes in Deo, & propter Deum parendo eius legi in terra, ut postea fruaris premio in cælo: sic amare debes tuum proximum, ut eiusdem beatitudinis tecum capacem. O si religiosi in amando proximo hæc seruarent, non cernerentur in religionibus & Ecclesiis tot partialitates. Nonnulli amantur præcipuè, quia docti sunt vel beneuoli. alij, quia diuites & gratiosi. alij, quia nobiles: qui verò tales non sunt, respiciuntur. O fraudem. Quid commune caritati cum eruditione & opibus? atque si quis non est aut opulentus, aut eruditus, aut venusto habitu diligere non debeat. Caritas imprimis in me respicit, & ideò omnes diligit in me. Verùm, est & alia magis deploranda miseria; quod quidam ideò diligunt alios, quia eandem cum illis habeant naturam & sanguinis complexionem. Non est hæc caritas, sed carnalis affectio veræ caritatis inimica. Caritas multo laxiùs se effundit: extendit siquidem se ad omnes, quoniam oēs ad gloriam æternam conditi sunt, & omnes

mco

meo sanguine redempti. Fili, noli te in periculum conicere, & tibi nocendi, & me offendendi, & idcirco ne attendas ad completionem, & inclinationem sanguinis; si seculus feceris sub specie caritatis fouebis sensualitatem, quæ breui tempore te in errorem perducet, illa quæ te, non tu illam, in loca auia pertrahet.

ET SI tota lex Euangelica mea sit, quia eam tuli, tamen præceptum de diligendo proximo sigillatim appellauit meum, ut intelligeres, quam grata mihi sit sincera proximi dilectio. Volui quoque caritatem esse symbolum quo cognoscerentur mei discipuli, sic prorsus, ut è mea schola non sit, nec ex meis ouibus, qui non diligit proximum, sicut suipsum. Caritas etiam est signum amoris, quod quis me prosequitur. Falleris fili, si non diligendo proximum putas te posse diligere me. Qui non diligit, quem videt (ait meus dilectus Ioannes) quomodo diliget, quem non videt? Verum quidem est 1. 10. 4. amorem in Deum creatorem esse primum, ex quo oriatur amor proximi: sed verum quoque est amorem creatoris foueri amore proximi: vnde hoc deficiente; necesse est & illum deficere.

MULTI arbitrantur se esse meos amicos,

T 3

& non

& non sunt, propter odium, & prauam voluntatem qua affecti sunt erga proximum. Nō sum amicus duri cordis & peruersi. Non amare, ferocis animi signum est: odisse verò impij & crudelis. Ama, si vis amari. & ama omnes, si vis me esse tecum: quia si vel vnū à te excludas, tuaque caritate, me quoque è tuo corde excludes. Si tu, cum sis religiosus, quempiam diligere nolis, quod te realiqua offenderit, quod discrimen erit inter te & secularem fortè castra sectantem? Non ita fecere mei discipuli, qui nec odio prosequerentur, nec vlllo verbo lædebant eos à quibus iniuria affecti fuerant, sed exultabant toto pectore, si quando occasionem aliquid patiendi pro nominis mei gloria haberent.

Quo maiori exemplo incitari potes ad diligendum proximum, quàm Patris mei cælestis, qui etiam si creberrimè à toto mūdo fuisset summa affectus iniuria, tamè tanto operè eum dilexit, vt vnigenitum filiū suū pro eo dederit? Et ego homo factus, quid non egi pro proximis? totam vitam meam in eorum salutem impendi. Dum vixi, fui eorum dux & socius. Vtq; eis demonstrarem viam rectam in cælum, nullis laboribus peperi. Adhæc in humeros meos omnia eorū debita

debita iustitiæ diuinæ obnoxia reieci, pro quibus in cruce moriens abundè satisfeci. Neque hic finis fuit singularis mei in proximum amoris. Nam ex præfenti vita migraturus ad patrem cœlestē, me ipsum reliqui in altaris Sacramento, tū vt cibus hominis essem, tum vt arctissimè illi me coniungerē, & semper cum illo essem. Atque etiam vt eius virtute corroboratus aliquando excelsum conscenderet montem, in quo illis bonis in æternū perfrueretur, ad quæ condit⁹ fuerat.

Ex his quisque æstimet, an religiosi, qui inuitati sunt, vt sint instar Patris cœlestis, perfecti, quiq; professionem faciunt me, suum magistram, imitandi, debeant operibus ipsis diligere proximos, eisq; subuenire quacunq; re possunt. Expendatur, num digni sint amari à me illi religiosi, qui nulla solitudine diligendorum proximorum tanguntur, vel certè ob incommoda exigua quæ metuunt, negligunt opem ferre iis qui eorum operam implorant. Examinetur, an iniuriæ ipsis illatæ, aut damna facta, idonea causa sint, eos non diligendi vel iuuandi, cum ego longè atrociores perpeffus sim iniurias, & tamen idèd amorem meum non subtraxi, imò vitam pro eorū salute profudi. Religioso qui grauitè fert illatas iniurias,

T 4

& idèd

& ideo non vult bene facere proximo, omne
lucrum spirituale conuertitur in damnum.
Iniuria siquidem noxia est inferenti, illi au-
tem cui infertur, si patienter eam toleret,
salutaris. Si ergo iniuria religioso ansam
præbet cumulandi meriti, non habet certe
quod magnoperè succenseat eam inferenti.
Ego nunquam huiusmodi doctrinam tra-
didi, nunquam exemplum eius rei dedi, sed
perpetuo docui bonum pro malo reddend-
um.

1. Cor. 6.

FILII, recordare te tuosque proximos
omnes originem trahere ab vno parente
nempè Adamo, ac proindè esse obligatos,
vt vos mutuo tanquam fratres diligatis. Re-
uoca quoque in mentem Apostoli mei ver-
ba dicentis, vos esse mea membra, & ideo
vigere debere inter nos amorem, qui viget
inter vnius corporis membra. Vnde clarè
poteris cognoscere, an verè diligas proxi-
mum, & quantum. Qui parui facit, aut con-
temnit proximum, quantumuis se inferio-
rem, veram caritatem non habet. Nunquã
vel caput vel oculi, quæ sunt membra nobi-
liora hominis, contemnunt pedes, licet mē-
bra inferiora & ignobilia. Qui contristatur
de proximi bono, aut lætatur de malo, indi-
cat se cum non diligere, quia vnum mem-
brum

brum compatitur vel congaudet alteri. Caritas tam bonum, quam malum proximi reputat sibi quasi proprium. Qui per inuidiam vel extenuat, vel traducit acta proximi, nequaquam eum diligit. Nunquam visum est, ut pedes laederent manus. Qui non opitulatur proximo quantum potest, caritatē non habet. Nunquam oculi negant aliis membris officium videndi. Vera caritas licet læsa, non indignatur, non molitur vindictam, sed proximo succurrit, & lapsus eius excusat.

De gratitudine religiosi erga Deum propter beneficia ab eo recepta.

CAPVT IV.

Dic Fili, quis pater, quæuē mater tantum vnquam præstiterit liberis suis, quantum ego præstiti religiosi? Et quis filius tantum à progenitoribus suis acceperit, quantum religiosi à me Creatore suo & Domino? Beneficia non amittunt beneficiorum nomen, quod sint multis communia, nec obligatio eorum vel imminuitur, vel cessat, eò quod multi eorum participes fiant. Ego te creauī, teque feci ad imaginem meam. Quod si, ut conuenit, expende-

T s

res,